

160 frttal és Szkokán István, m. kir. erdész, 200 frttal, ajánlja a titkár;

b) rendes tagok: Golmécz István, urad. erdész, Nemes Gyula, közalap. erdőgyakornok, Ritter Károly, erdőtiszt, Hüttner Márton, Janthó Dániel és Dezső Zsigmond, m. kir. erdőgyakornokok és Gracheg Gyula urad. erdőmester, ajánlja a titkár; Petrus József, erdőbiró, ajánlja Petrus Márton; gróf Zamoyisky József, földbirtokos, ajánlja Simonek János; Tauber Henrik, fakereskedő, ajánlja Stanislaw Simon; Járos János, m. kir. erdész, ajánlja Ruttner Antal; Leber József, fővadász, ajánlja Szabó Adolf.

VIII. Tudomásul vétetik, hogy régebbi alapítványait kiegészítették: Széchenyi Pál gróf 60 frttal készpénzben és Nagy György 60 frtról szóló kötvénnyel; továbbá hogy alapítványaik törlesztésére fizettek: Früstök István 20 frtot, Illés Nándor 12 frt 87 krt, Helm Gyula 20 frtot és Tomcsányi Gyula 20 frtot.

IX. Jelen jegyzőkönyv hitelesítésére Szabó Adolf és Hóman Bálint tagtársak kéretnek fel. — K. m. f.

Hitelesítésül:

Szabó Adolf,

választmányi tag.

Hóman Bálint,

választmányi tag.

Wagner Károly,

alelnök.

Bedő Albert,

titkár.

Az 1877-iki vadász-idény eredménye a gödöllői királyi uradalom erdősegeiben.

A mult évi szárazság mellett és az itteni sovány homokos talajon gyéren termett eleség daczára, a gödöllői hires agancsárok kifejlődése kielégítőnek mondható, sőt az 1877-ik évi legmagasabb udvari vadászatok eredménye még kedvezőbb

lehetett volna, ha történetesen az eisenerczyi udvari vadászatok miatt az itteni cserkészzet az idény javában félbe nem szakítottatik.

Erdőségeink ez idényben az első szarvasbögéstől szeptember 8-án viszhangzottak, az üzekedés, koronként szünetelve, október végéig tartott, tehát a múlt évihez képest korábban végződött, s mintha bérczeink e nemes lakói a bekövetkező tartós zordon telet állati ösztönükkel megérezték volna, erősebb agancsáraink téli állásaikat már jókor felkeresték.

A szarvas-cserkészzet 1877. évi szeptember 12-én vette kezdetét és a vadászati törvények pontos betartása mellett, október 14-én fejeztetett be; mely idő után a cserkészzet szarvastehenekre, felváltva a hajtó- és falkavadászatokkal, december végéig tartott. E vadászatokban részt vettek:

Ő felsége legkegyelmesebb királyunk, Rudolf koronaherczeg, Ő cs. kir. fensége Ferdinand toskánai nagyherczeg, Lajos bajor kir. herczeg ő fensége, Hohenlohe herczeg, gróf Bombell udvarmester, báró Mondell tábornok, gróf Larisch, báró Wersebeé, Widerhoffer udvari tanácsos, dr. Achenthaler udvari orvos.

Az 1877-iki gödöllői udvari vadászatok eredménye következő volt: a babathi pagonyban: 19 erős-, 2 közép- és 3 csapos agancsár, 26 tehén, 4 üsző, 4 borju, 2 őzbak 38 nyul, 15 róka; az issaszeghi (Szt.-Király) pagonyban: 20 erős-, 2 közép- és 2 csapos agancsár, 42 tehén, 3 üsző 1 borju, 177 nyul, 6 sas, 5 róka; a valkói pagonyban: 13 erős-, 3 közép- és 1 csapos agancsár, 18 tehén, 2 üsző, 2 borju, 1 őzbak, 33 nyul, 12 róka; a mácsai pagonyban: 3 erős agancsár, 2 tehén, 1 vaddisznó; a sziget-monostori pagonyban: 246 nyul, 181 fácán, 62 fogoly, 5 róka; összesen 55 erős-, 7 közép- és 6 csapos agancsár, 88 tehén, 9 üsző, 7 borju, 1 vaddisznó, 3 őzbak, 494 nyul, 181 fácán, 62 fogoly, 6

sas, 27 róka. Az elejtett agancsárok közül a valkói pagonyban 1877-ik év október 2-án Lajos bajor királyi herceg ő fensége által elejtett 18 águ jeles agancsár az első helyet foglalta el, és nem csekély fáradságba került, e jeles vadat fegyver elé hozni, minthogy ő fensége, mielőtt e vadhoz lőtávolba érni lehetett, két óra hosszat kénytelen volt a szentpálhegyi letarolt vágástéren, egy csekély vizmosásban megla pulva a gyönyörű vadat szemelött tartva várakozni; már majdnem besötétedett, midőn a fővad a hegygerinczen átvonult és így a cserkészzet folytatását lehetőségessé tette, végre Ő fensége mintegy 120 méterre közeledett, a fegyver eldőrdült és az agancsár vállap lövést jelezve, betegen levánszorgott s az abroncsos nevű erdő rész sűrűségében megpihent, hol őtet a beállott sötétség miatt követni nem lehetett. A másnapi szorgalmas keresés is hasztalan volt, és csak október 6-án sikerült Huber valkói m. k. főerdész kitűnő vérebének a megsebesült vadat kinyomozni és rövid hajtás után kegyelmi lövésre keríteni. E gyönyörű fővadnak szabályos agancsai a koronán egy virágtartó alakú üreget képeztek és az egyes agancsok 89 centiméter magasságban 112 centiméternyi szélességben terpeszkedtek szét.

Páratlan eredménynek nevezhető e vadászati idényben azon hat darab kőszáli sas, mely Rudolf trónörökös ő cs. és kir. fensége által a szent-királyi pagonyban berendezett, családokkal, nagy óvatossággal ellátott leskunyhóban elejtetett és ő fenségének orvadarakból álló gyűjteményét lényegesen szaporitá. E fárasztó és legnagyobb kitartást igénylő vadászato kat ő cs. és kir. fensége különös előszeretettel gyakorolja, és hogy ezen Magyarhonban élvezett nemes vadászatról állandó emlék maradjon, ő fensége legmagasabb kívánata folytán Pausinger Ferencz müncheni híres állatfestő is e vadászati kirándulásokon részt vett és a megnevezett kunyhóban elrejtve, a

magas légkörök királyának érkezését bevárta, így 1877-iki november 28-án sikerült Pausinger jelenlétében egy gyönyörű sast földre teríteni, és azon jelenet, midőn a nemes madár a biztos lövés által találtatván, végső küzdelmében a cselfába kapaszkodva lefelé hull, a jeles festő által egy igen sikerült festményben megörökítettett. Ugyanazon vadászati idény eredményéhez még egy hímdaru számítandó, mely szinte a gödöllői vidéken ő cs. és kir. fensége által ejtetett el.

A lefolyt télen, mely bérceinket 1877-ik évi december 13-ától 1878. évi február 22-ig 50—60 cent. vastag hóréteggel befödte, nagy vadjaink sok nyomor és pusztulásnak lettek volna kitéve, ha a gödöllői cs. kir. udvari vadászati hivatal a megrendelt szorgalmas etetések által a bajon lényegesen nem segített volna, és így biztosan remélhető, hogy a jövő idény vadállományában is a gödöllői híres agancsárok meglehetősen számban lesznek képviselve.

Gödöllő, 1878. február hóban.

Kallina Károly,
m. k. erdőmester.

Vadászati viszonyok a munkácsi és szentmiklósi uradalmakban.

Az „Erdészeti Lapok“ III. füzetében megjelent vadászati szemlét érdeklél olvasván, ez arra ösztönzött, hogy a hazánk észak-keleti szélén fekvő s a gróf Schönborn-Buckheim Ervin tulajdonához tartozó nagyterjedelmű munkácsi és szentmiklósi uradalmak területén divó vadászati viszonyokat némileg megismertessem a lapok tisztelt olvasóival, megjegyezvén mindenekelőtt, hogy a vadászat ez uradalmakban szigorú rendszerességgel gyakoroltatik s hogy ennek, valamint a vadászati törvény kiméletlen megtartásának köszönhetően, miszerint a vadállomány évről-évre emelkedik s hogy